

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D. a Mgr. Gabriely Vršanské, v právní věci **žalobce: A. A.**, nar. „X“, státního příslušníka Arménské republiky, bytem „X“, zastoupeného Mgr. et Mgr. Markem Čechovským, Ph.D., advokátem se sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1, **proti žalované: Policii České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, P.O.BOX 78, 130 51 Praha 3, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 20.5.2014, č.j. CPR-5307-1/ČJ-2014-930310-258,**

t a k t o :

- I. Žaloba s e z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalované Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 20.5.2014, č.j. CPR-5307-1/ČJ-2014-930310-258, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytových agend (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 20.2.2014, č.j. KRPU-153713-26/ČJ-2013-040026, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o vydání cestovního průkazu totožnosti a podle ust. § 115 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění účinném do 23.6.2014 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), rozhodnuto tak, že se cestovní průkaz totožnosti nevydává.

Žalobce v žalobě uvedl, že dne 26.6.2013 podal žádost o vydání cestovního průkazu totožnosti. Přestože na území České republiky žije již od svých 9 let, nedisponuje žádným cestovním dokladem, neboť si jej nemůže z objektivních důvodů opatřit. Zastupitelský orgán Arménské republiky mu totiž nový odmítá vydat s odůvodněním, že žalobce musí nejprve absolvovat základní vojenskou službu v Arménii. Současně však žalobci o této skutečnosti odpírá vydat jakékoliv potvrzení, včetně potvrzení, že o vydání pasu opakovaně žádal. Zastupitelskému úřadu je totiž známo, že by tak žalobce splnil podmínky stanovené v ust. § 114 zákona o pobytu cizinců pro vydání cestovního průkazu totožnosti či cizineckého pasu. Naposledy se žalobce o získání dokladu pokusil dne 20.2.2014 za přítomnosti 4 svědků, jejichž výslech navrhoval v rámci správního řízení, žalovaná se však jeho návrhem relevantním způsobem nezabývala. Znalost uvedené aplikační praxe zastupitelského úřadu přitom správní orgány nerozporují, když současně dospívají k názoru, že snahu žalobce o zajištění cestovního dokladu nelze potvrdit, ale ani zpochybnit.

Pokud jde o samotný důvod zamítnutí žádosti žalobce o vydání cestovního průkazu totožnosti, správní orgán I. stupně jej zdůvodnil tím, že nebyl prokázán úmysl žalobce vycestovat z území České republiky. Je sice pravdou, že ust. § 114 odst. 1 zákona o pobytu cizinců hovoří o „*cestovním průkazu totožnosti k vycestování*“, nicméně nikde dále není stanoveno, že by se jednalo o zákonnou podmínku pro jeho vydání. Prvoinstanční orgán opřel své rozhodnutí o žalobcem deklarovaný úmysl nevycestovat z území České republiky – tím však žalobce měl na mysli toliko úmysl nevycestovat zpět do Arménie, kde by musel vykonat vojenskou službu a byl odtržen od rodinného života. Jeho vztah k České republice ostatně dokazuje i fakt, že aktuálně požádal o vydání trvalého pobytu na jejím území. Jestliže tedy správní orgán I. stupně tvrdí, že důvodem nevyhovění žádosti je pouze neprokázání úmyslu vycestovat z území České republiky, je takový výrok zcela neurčitý a nepřezkoumatelný a samotný důvod pak nezákonný a přepjatě formalistický. Ust. § 114 odst. 5 zákona o pobytu cizinců slouží právě pro případy, kdy cizinec nemá platný cestovní doklad a z objektivních důvodů si nemůže obstarat jeho náhradu. Přitom ale potřebuje doklad obecně umožňující cestovat, nikoliv jen vycestovat.

Uvedený cestovní průkaz navíc žalobce potřebuje i pro účely řízení o udělení trvalého pobytu, neboť jeho doložení je formální náležitostí žádosti. V případě jeho nevydání tak žalobci hrozí zásah do jeho základních práv a svobod, kdy by svou situaci musel řešit nastoupením vojenské služby v zemi, která je mu již cizí, a kde od dětství nežije. S vojenskou službou navíc ze svého přesvědčení vnitřně nesouhlasí a tvrdí, že právo odmítnout její výkon spadá pod ochranu čl. 9 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Nelze ani opomíjet závazek státu nevystavit žádnou osobu reálnému nebezpečí vážné újmy. Nevydání průkazu je proto porušením principu dobré správy, neboť zájem na ochraně práv a svobod žalobce jistě předčí pochybnosti správních orgánů o tom, zda neexistuje jiná cesta, jak by žalobce mohl vydání cestovního dokladu přeci jen dosáhnout. Při výkladu a aplikaci právních předpisů nelze opomíjet jejich účel a smysl, není možné jen vycházet z prostých vět a slov. Pro osobu, která je natolik integrována se státem, a jež dokonce materiálně splňuje podmínky pro získání státního občanství, jsou tudíž možné následky a existující nebezpečí zásahu do jejích základních práv a svobod zcela mimořádně v porovnání s případnými čistě formálními důvody pro nevydání cestovního průkazu totožnosti.

Z uvedených důvodů proto žalobce navrhnul, aby soud napadené rozhodnutí žalované a správního orgánu I. stupně zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě uvedla, že žalobcem uplatněné námitky jsou shodné jako ve správním řízení – vypořádala se s nimi proto již v napadeném rozhodnutí, na něž v tomto smyslu odkázala. Dále pak navrhla, aby soud žalobu v plném rozsahu zamítnul.

Při jednání zástupce žalobce setrval na podané žalobě. Zdůraznil, že se jeho klient nachází v bezvýchodné situaci, když pro splnění podmínky vydání cestovního dokladu ze strany jeho domovského státu by do něj musel vycestovat. Zde by se však musel podrobit výkonu základní vojenské služby, což s ohledem na svoje svědomí odmítá. Získání cestovního dokladu k vycestování je tak jeho jedinou možností i přesto, že má primárně sloužit toliko k vycestování cizince z území České republiky. Vyhověním jeho žádosti by navíc žádné další osobě nevznikla újma a žalobce by i uhradil veškeré náklady s tím spojené. Neexistuje tak relevantní důvod, proč by nemělo být jeho žádosti vyhověno. K tomu doplnil, že cestovní doklad je podmínkou pro přiznání trvalého pobytu žalobci a že v současnosti u zdejšího soudu probíhá další řízení, jehož předmětem je rozhodnutí o zamítnutí žádosti o trvalý pobyt s poukazem na formální nedostatky podání – chybějící cestovní doklad.

Žalovaná se z účasti na jednání předem omluvila s tím, že souhlasila s projednáním věci bez její přítomnosti.

V závěrečném návrhu právní zástupce žalobce uvedl, že sdělení zastupitelského úřadu Arménie v Praze o tom, že z jeho strany nedošlo k podání žádosti o vydání cestovního dokladu, je alibistické, neboť tak žalobce učinil opakovaně, a to i za přítomnosti několika osob. V této souvislosti poukázal na vyjádření zastupitelského úřadu Arménie ve Vídni, ze kterého vyplývá, že by musel vykonat vojenskou službu, což je pro žalobce nemyslitelné. Nadto by mu v souvislosti s nuceným vycestováním do svého domovského státu vznikly náklady, které jsou v porovnání s náklady na vydání cestovního dokladu žalovanou zcela nepřiměřené. Její rozhodnutí tak považuje za přepjatě formalistické.

Napadené rozhodnutí žalované i jemu předcházející rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost napadeného rozhodnutí, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení rozhodnutí dle ust. § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Po zhodnocení skutkové a právní stránky věci dospěl soud na základě spisu předloženého žalovanou k závěru, že žaloba není důvodná.

Ze správního spisu postoupeného žalovanou soud zjistil tyto podstatné skutečnosti. Dne 26.6.2013 podal žalobce žádost o vydání cestovního průkazu totožnosti. V Čestném prohlášení připojeném k žádosti prohlásil, že nemá k dispozici žádný doklad opravňující ho k vycestování z území České republiky, neboť mu jej zastupitelský úřad jeho domovského

státu odmítá vydat, jakož i jakékoliv jiné potvrzení o tom, že jej v tomto směru žádal. Důvodem je dle žalobce snaha arménských úřadů zajistit jeho přicestování zpět do Arménské republiky za účelem nástupu základní vojenské služby.

Správní orgán I. stupně proto vyzval Velvyslanectví Arménské republiky ke sdělení, zda žalobce podal žádost o vydání cestovního dokladu, případně zda kontaktoval úřad s žádostí o potvrzení, jež by obsahovalo důvody jeho nevydání. Předmětem žádosti byl též dotaz, za jakých podmínek je možné doklad získat a zda je jeho vydání vázáno na výkon vojenské služby v ozbrojených silách Arménie či je situaci možné řešit alternativním způsobem. K žádosti na opakované urgencye zastupitelský úřad sdělil, že žalobce do dnešního dne o vydání cestovního dokladu nepožádal, ani zastupitelský úřad nekontaktoval.

Při ústním jednání konaném dne 5.8.2013 žalobce uvedl, že o vydání cestovního průkazu totožnosti žádá s ohledem na řešení své pobytové situace, neboť si podal žádost o povolení k trvalému pobytu na území České republiky. Ambasádu kontaktoval celkem dvakrát, o této skutečnosti ale nemá žádné písemné potvrzení, neboť mu jeho vydání bylo odepřeno. V České republice chce zůstat, má zde veškeré rodinné zázemí, nehodlá z jejího území vycestovat.

Dne 7.10.2013 provedl prvostupňový orgán výslech matky žalobce, paní Anahit Girgoryanové. Jmenovaná uvedla, že se se svou dcerou opakovaně dostavila na zastupitelský úřad v souvislosti s žádostí o vydání cestovního dokladu žalobci. Ambasáda však od nich žádnou písemnost nepřijala se zdůvodněním, že žalobce musí v Arménii nejprve vykonat vojenskou službu. Jiným způsobem s úřadem nekomunikovali. Již v minulosti v roce 2007 či 2008 se ale obdobnou žádost pokoušeli uplatnit i vůči zastupitelskému úřadu ve Vídni, avšak se stejným výsledkem. Svědkyně dále sdělila, že se z vojenské služby lze „vyplatit“, avšak přesný proces jí nebyl znám. Na dotaz doplnila, že žalobce určitě nehodlá z území České republiky vycestovat, ostatně do Arménie by se ani nemohl vrátit. Nezná jazyk, mentalitu lidí, ani tamní životní podmínky. Cítí se být spíše Čechem než Arménem.

Z přípisu konzula Arménské republiky ve Vídni ze dne 29.1.2009 bylo zjištěno, že žalobce o vydání cestovního průkazu totožnosti žádal již v minulosti, jeho žádost však byla správními orgány zamítnuta, a to mimo jiné s odůvodněním, že žalobce musí dříve, než obdrží cestovní doklad, vykonat v Arménii vojenskou službu. V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí správní orgány dospěly k názoru, že neplnění této povinnosti není možné považovat za skutečnost prokazující, že si žalobce nemůže cestovní doklad svého státu opatřit z důvodů nezávislých na jeho vůli.

Dne 20.2.2014 rozhodl správní orgán I. stupně prvoinstančním rozhodnutím tak, že žádost žalobce o vydání cestovního průkazu totožnosti zamítnul. V odůvodnění mimo jiné uvedl, že snahu účastníka řízení opatřit si cestovní doklad nebo potvrzení o nevydání cestovního dokladu není možné alespoň nějakým způsobem potvrdit, ale ani zpochybnit.

Dne 3.3.2014 učinil žalobce prohlášení, že se dne 20.2.2014 osobně dostavil v doprovodu dalších 4 osob na zastupitelský úřad Arménské republiky v Praze, kde podal písemnou žádost o vydání cestovního dokladu. Bylo mu však sděleno, že s ohledem na nevykonání vojenské služby mu doklad vydat nelze. Ambasáda žalobci rovněž nevydala ani potvrzení o tom, že o vydání cestovního dokladu žádal.

K odvolání žalobce proti prvoinstančnímu rozhodnutí rozhodla žalovaná napadeným rozhodnutím tak, jak je uvedeno shora.

Soud se nejprve zabýval námitkou žalobce spočívající v nesprávném postupu správního orgánu I. stupně, jenž v odůvodnění svého rozhodnutí dospěl k závěru, že důvodem nevyhovění žádosti žalobce o vydání cestovního průkazu totožnosti je zejména neprokázání úmyslu vycestovat z území České republiky. Dle žalobce však vycestování zákonnou podmínkou pro vydání průkazu není.

Dle ust. § 114 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců vydá policie cestovní průkaz totožnosti k vycestování na žádost cizince, který nemá platný cestovní doklad a nemůže si z důvodů nezávislých na jeho vůli opatřit cestovní doklad jiným způsobem.

Dle ustanovení § 114 odst. 6 zákona o pobytu cizinců Ministerstvo vydá cestovní průkaz totožnosti cizinci, který pobývá na území bez platného cestovního dokladu, po:

- a) nabytí právní moci rozhodnutí o zrušení platnosti víza k pobytu nad 90 dnů,
- b) udělení víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území podle § 33 odst. 3; doba platnosti tohoto průkazu se stanoví podle doby platnosti uděleného víza,
- c) nabytí právní moci rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu,
- d) ukončení poskytování ochrany na území podle zvláštního právního předpisu
- e) zániku oprávnění k trvalému pobytu (§ 87),
- f) vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území z důvodů podle § 33 odst. 3; doba platnosti tohoto průkazu se stanoví podle doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, nebo
- g) vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem ochrany na území, pokud si nemůže z důvodů nezávislých na jeho vůli opatřit cestovní doklad jiným způsobem; cestovní průkaz totožnosti se vydá s územní platností do všech států světa a dobou platnosti shodnou s dobou platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem ochrany na území.

Dle ustanovení § 114 odst. 7 zákona o pobytu cizinců Zastupitelský úřad na pokyn ministerstva vydá cestovní průkaz totožnosti cizinci, kterému bylo uděleno dlouhodobé vízum a je:

- a) manželem azylanta nebo osoby požívající doplňkové ochrany, jehož manželství s azylantem nebo osobou požívající doplňkové ochrany vzniklo před vstupem na území, nebo
- b) nezletilým dítětem azylanta nebo osoby požívající doplňkové ochrany anebo nezletilým dítětem manžela azylanta nebo osoby požívající doplňkové ochrany,

pokud tento cizinec nemá platný cestovní doklad a nemůže si ho z důvodů na jeho vůli nezávislých opatřit nebo mu hrozí důvodné nebezpečí vážné újmy při použití cestovního dokladu, jehož je držitelem.

Dle ust. § 115 odst. 1 zákona o pobytu cizinců se cizinecký pas, cestovní průkaz totožnosti nebo cestovní doklad podle § 108 odst. 1 písm. f) cizinci nevydá nebo vydaný doklad odejme, jestliže pominuly důvody pro jeho vydání.

Z právní úpravy ust. § 114 zákona o pobytu cizinců vyplývá zákonná díkce umožnit cizinci získat určitou formu cestovního dokladu v případě, kdy sám cestovním dokladem státu, jehož je příslušníkem, z různých příčin nedisponuje. Přičemž dle v dané věci relevantního odstavce 1 je tímto dokladem cestovní průkaz totožnosti k vycestování, který na žádost cizince vydá policie v případě, pokud není možné cestovní doklad státu původu z objektivních důvodů opatřit jinak. Přes relativní stručnost právní úpravy lze smysl zmiňovaného průkazu dovodit např. z důvodové zprávy, v níž se uvádí, že: „*Cestovní průkaz totožnosti bude vydáván k vycestování z území po ztrátě vlastního cestovního dokladu, kdy cizinec si nemůže zajistit vydání náhradního cestovního dokladu na území České republiky. Dále může být vydán k vycestování dětí ponechaných na území z důvodů např. hospitalizace. [...] V zájmu realizace vyhoštění cizince se zakládá možnost, aby Policie České republiky z moci úřední vydávala cestovní průkaz totožnosti cizincům, kteří s cílem bránit vyhoštění např. zničí vlastní cestovní doklad.*“.

Obdobně účel průkazu pojímá i odborná literatura, srov. např. komentář k zákonu o pobytu cizinců [VLČKOVÁ, Alena. *Zákon o pobytu cizinců na území České republiky a související předpisy (s výkladem): právní úprava k 1.8.2003*. Praha: Eurounion, 2003. ISBN 9788073170240.]: „*Cestovní průkaz totožnosti vydává policie cizinci za účelem vycestování z území. Jde jednak o případy, kdy cizinec si po ztrátě vlastního cestovního dokladu nemůže zajistit vydání náhradního cestovního dokladu na území České republiky. Dále se vydává za účelem vycestování dětí mladších 15 let v případech, kdy zákonný zástupce vycestoval z území a dítě ponechal za podmínek stanovených v § 92 písm. b) na území ČR.*“

Ze shora citované odborné literatury i důvodové zprávy je zřejmé, že cestovní průkaz totožnosti k vycestování má sloužit k řešení takových životních situací, kdy cizinec zamýšlí či je povinen opustit Českou republiku, avšak v důsledku absence cestovního dokladu, jehož náhradu není schopen si zařídit, tak učinit nemůže. Uvedený doklad nemá tedy sloužit ani pro pobyt cizince na území státu či – jak žalobce uváděl v žalobě – obecně k cestování, ale jen pro vycestování. Tato podmínka je přitom základním předpokladem pro rozhodnutí o jeho vydání, bez níž by ztrácelo smyslu. Tím se cestovní průkaz totožnosti k vycestování dle odstavců 1 (a dále zejména odstavců 4 a 5) liší od cestovního průkazu totožnosti ve smyslu odstavců 6 a 7, jenž pouze za účelem vycestování vydáván není.

V daném případě si žalobce výslovně požádal o vydání cestovního dokladu dle odstavce 1 (vizte např. jím učiněné Čestné prohlášení ze dne 26.6.2013), bylo proto na něm, aby prokázal, že skutečně hodlá z území České republiky vycestovat. Jak však vyplynulo z ústního jednání konaného dne 5.8.2013 a rovněž výsledku matky žalobce ze dne 7.10.2013, žalobce úmysl opustit republiku nedeclaroval, ba naopak uvedl, že v České republice hodlá zůstat. S tímto prohlášením tudíž nekoresponduje jeho současné tvrzení o tom, že měl na mysli toliko nevycestování do Arménské republiky, nikoliv nevycestování obecně, když je zcela zřejmé (a to i z podané žádosti o udělení povolení k trvalému pobytu či žaloby), že snahou žalobce je získat trvalý pobytový status v České republice, nikoliv odejít do zahraničí.

Lze proto uzavřít, že jestliže žalobce ve správním řízení netvrdil a následně ani neprokázal naplnění primárního účelu, k němuž má cestovní průkaz totožnosti k vycestování sloužit, nesplnil základní předpoklad pro jeho vydání. Pokud proto správní orgán I. stupně,

potažmo žalovaná, rozhodly o jeho nevydání dle ust. § 115 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, byl jejich postup správný.

Na uvedeném faktu nic nemění ani skutečnost, že se žalobce v rámci správního řízení pokoušel prokázat splnění druhé kumulativní podmínky ust. § 114 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, jíž je nemožnost opatřit si důvodů nezávislých na vůli cizince cestovní doklad jiným způsobem.

Správní orgán I. stupně a následně žalovaná toliko uzavřely, že snahu opatřit si ze strany žalobce cestovní doklad u zastupitelského úřadu Arménské republiky není možné ani potvrdit, ani zpochybnit, tedy tuto část skutkového stavu neobjasnily. V daném případě je však podstatné, že byl dostatečně zjištěn závěr o nesplnění podmínky zákonem vázaného účelu cestovního průkazu totožnosti k vycestování, když žalobce jednoznačně prohlásil, že území České republiky opustit nehodlá. I proto v případě, kdy by správní orgán I. stupně na základě řádně zjištěných skutkových zjištění dospěl k jednoznačnému zjištění o nemožnosti žalobce obstarat si cestovní doklad jiným způsobem, by cestovní průkaz totožnosti k vycestování nebylo možné vydat.

Pokud žalobce rovněž poukazoval na to, že cestovní doklad potřebuje pro účely podané žádosti o povolení k trvalému pobytu učiněné v jiném řízení, a že jeho nevydání může způsobit jeho neúspěch ve věci z formálních důvodů, soud uvádí, že předmětem správního uvážení nemůže být úvaha, zda nevyhověním žádosti nemůže být žalobce poškozen v jiném řízení. V souladu se zákonnou úpravou se proto správní orgány musely toliko zabývat posouzením, zda žalobce splňuje pro vydání cestovního průkazu totožnosti k vycestování zákonné předpoklady v tomto řízení, či nikoliv. Jejich postup proto nebyl v rozporu se zásadou dobré správy, jak namítal žalobce.

Rovněž rozpor se základními lidskými právy, potažmo způsobení závažné újmy v důsledku nuceného výkonu vojenské služby v Arménské republice, kterou má údajně jako podmínku pro účely vydání „standardního“ cestovního dokladu požadovat zastupitelský úřad, nejsou na místě. Žalobcem tvrzené odmítání spolupráce arménských úřadů k vydání cestovního dokladu tak lze prokázat např. notářským zápisem o průběhu schůzky na ambasádě.

Pokud pak jde o samotný názor, že povinnost vykonat vojenskou službu může být v rozporu s Listinou základních práv a svobod a judikaturou Evropského soudu pro lidská práva, soud nad rámec posuzovaného konstatuje, že žalobce stále je – i kdyby jen formálně – arménským státním příslušníkem. Branná povinnost přitom patří k nejzákladnějším občanským povinnostem, což ostatně vyplývá i z konstantní judikatury soudů. Např. Nejvyšší správní soud uvedený závěr vyslovil, byť ve vztahu k azylovému řízení, již v rozsudku ze dne 29.3.2004, č.j. 5 Azs 4/2004-49 (dostupném též na www.nssoud.cz), takto: „*Odmítání nástupu k výkonu základní vojenské služby, která je ve státě původu povinná, nelze bez dalšího považovat za důvod pro udělení azylu podle § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb.*“ Požadavek na vojenskou službu tak sám o sobě v rozporu se základními lidskými právy není, a to ani v případě, že by byl její výkon spojen s rizikem účasti při bojových akcích ve válečném konfliktu. K opačnému závěru by mohlo dojít pouze v případech vymezených např. v rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 19.8.1994, č.j. 6 A 509/94-27 (dostupném též na www.nssoud.cz), pokud by se žalobce musel: „*podílet na bojových akcích, z hlediska přirozenoprávního mezinárodním společenstvím obecně*

odmítaných (jako např. genocida, etnické čistky, kruté vedení války proti civilnímu obyvatelstvu, vraždění zajatců ap.) a nikoli z pouhé averze k vojenské službě nebo ze strachu o život.“

Posouzení otázky možného zásahu do žalobcových práv s ohledem na vojenskou službu však v přezkoumávaném případě postrádá relevanci, když jej nebylo pro závěr o zamítnutí žádosti o vydání cestovního průkazu totožnosti k vycestování třeba ze shora uvedených důvodů zkoumat.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji ve výroku ad I. rozsudku podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalované žádné náklady řízení nad rámec její úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 29. srpna 2016

Mgr. Václav Trajer v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Gabriela Zlatová